

Baal și arta confiscării presei oficiale

Sâmbătă, 8 aprilie 2006

Gili Cârstea

Istoria sacră, așa cum este ea redată pe paginile Scripturii, descoperă o realitate tulburătoare: Dumnezeu nu a făcut niciodată titluri de primă pagină în presa oficială a poporului Său. Acesta a fost privilegiul exclusiv al lui Baal. Domnul a fost nevoit să Se adreseze lui Israel și urmașilor lui spirituali prin media alternativă, mereu în ilegalitate și cu mari riscuri pentru mesageri.

Un caz cunoscut este Israelul vremii lui Ieremia. Dumnezeu avea „o ceartă” (2:9) cu poporul Său, dar nu era lăsat să vorbească națiunii pe canalele convenționale, acestea fiind dedicate unei altfel de lucrări.

Când a fost ridicat la onorabila poziție de popor al lui Dumnezeu, Israel a fost organizat în așa fel încât Domnul să-și poată călăuzi națiunea printr-un prooroc ales de El, căruia îi dădea instrucțiuni și sfaturi prin comunicare directă. Dar poporul nu a crezut că își va putea realiza misiunea de a fi lumina neamurilor pe calea acestei minime organizări statale. Ei au cerut „un împărat” și au dorit să fie „ca neamurile.” Spuneau de fapt că nu au încredere în calea lui Dumnezeu, că cerințele Lui sunt nerealistice și greu de aplicat cu succes într-o lume în care principiul fundamental este forța. Au pornit pe acest drum, de unde nu mai există întoarcere până în ziua de astăzi. Fiind înlocuit la conducerea poporului Său prin împărați, mari preoți sau președinți, Dumnezeu nu a mai avut acces la poporul Său prin presa oficială. Singura cale de comunicare a rămas presa alternativă, canalele neconvenționale, profeții „meteorici” pe care clasa conducătoare nu i-a greșit niciodată.

Așa se întâmplă acum cu Ieremia. Deși ar fi dorit să Se adreseze poporului Său prin intermediul casei regale, Domnul Se vede constrâns să folosească varianta neoficială. Fiul unui preot din provincie, Ieremia este trimis la curtea regală să întrebe în numele Domnului:

„Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine de s-au depărtat de Mine, și au mers după nimicuri și au ajuns ei înșiși de nimic?”

Ei n-au întrebat: „Unde este Domnul, care ne-a scos din țara Egiptului, care ne-a povățuit prin pustie, printr-un pământ uscat și plin de gropi, printr-un pământ unde

domnește seceta și umbra morții, printr-un pământ pe unde nimeni nu trece și unde nu locuiește nici un om?’

V-am adus într-o țară ca o livadă de pomi, ca să-i mâncați roadele și bunătățile; dar voi ați venit, Mi-ați spurcat țara și Mi-ați prefăcut moștenirea într-o urâciune.

Preoții n-au întreat: ‚Unde este Domnul?’ Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de nici un ajutor.

De aceea, Mă voi mai certa cu voi, zice Domnul, și Mă voi certa cu copiii copiilor voștri” (Ier 2:5-9).

Aceasta era o acuzație gravă, iar mesagerul nu avea niciun fel de acreditare prin care să justifice autenticitatea soliei sau originea expeditorului. „Casa lui Israel,” un termen generic pentru curtea regală și administrația națiunii, a decis că solia este falsă, că solul este mincinos, iar expeditorul nu poate fi Bunul Dumnezeu care binecuvântează cu așa mână largă pe poporul Său sub înțeleapta călăuzire a împăratului, unsul Său.

Astăzi este frumos să studiem vorbele proorocului Ieremia și să apreciem cartea lui cuprinsă în Scriptură, dar atunci cartea a fost tăiată cu briceagul și aruncată în foc de conducerea poporului.

Ce făceați dacă ați fi trăit în acea perioadă? Erați dispus să treceți peste varianta oficială despre starea națiunii și să acceptați că realitatea este corect prezentată de un anonim a cărui carte a fost aruncată în foc? Aveați curajul să treceți de partea solului Domnului, riscând să fiți catalogat drept „lunatic”?

Greu de crezut. Ca și acum, nimeni nu risca să fie izolat de corpul credincioșilor refuzând poziția oficială și arătându-și simpatia pentru mesajul nepolitic, extravagant, negativ, critic, al unui nemulțumit care condamnă ce nu cunoaște. Acuzații crunte împotriva teologilor națiunii de genul „proorocii sunt vânt, și nu Dumnezeu vorbește în ei” nu erau ușor de suportat, și nu este greu să ne imaginăm ce tumult de patimi clericale produceau ele la curte.

Cine să treacă de partea Domnului, când solul părea lipsit de minima doză de politețe în exprimare? Și ce speranță ar fi putut oferi el eventualilor simpatizanți, când el părea obsedat de partea negativă a lucrurilor? Iată opinia lui despre sfântul popor al lui Dumnezeu: „Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în țară. Proorocii proorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor, și poporului Meu îi plac aceste lucruri” (Ier 5:30-31).

Poporul nostru de astăzi demonstrează aceeași înclinație de a prefera varianta oficială despre starea națiunii, ceea ce îl va pune pe Dumnezeu în situația neplăcută de a alege din nou presa alternativă. El va face să ne „țiuie urechile” (Ier 19:3) folosind căi de a-și avertiza biserica ce ne vor stârni repulsii ancestrale, și astfel vom ajunge să respingem lumina și adevărul pentru generația noastră. Îl așteptăm pe al treilea Ilie, fără să recunoaștem că Ilie a fost repudiat de clasa teologică a vremii lui, iar mesajul lui, înainte de a

uni „inimi înstrăinate,” a chemat poporul să decidă cui vrea să slujească: Lui Dumnezeu, sau lui Baal.

Credeți că veți fi printre cei care vor striga plini de bucurie: „Domnul este Dumnezeu!”? Nu veți fi nicidecum printre ei, dacă nu înțelegeți că Domnul va folosi și de data aceasta canalele neconvenționale pentru a-Și expedia solia de har abundent.

Baal a avut, de-a lungul timpului, un talent special de a confisca presa oficială, iar în civilizația noastră sofisticată el a făcut din această îndeletnicire o adevărată artă. După cum se observă, doar puțini îl bănuiesc de asemenea performanțe. Cei mai mulți se vor trezi prea târziu, uimindu-se minune mare cu gloata de amăgiți și întrebându-se: „Acesta este omul care...” (Isa 14:16).